

fages til at ubtale mig Noget om, og det er **Ændringsforslaget** under Nr. 4 til § 1. Der har jo fundet en temmelig vidtløftig Diskussion Sted om dette **Ændringsforslag** mellem den ærede Ordfører og den høitærede Minister, og det er den Enighed, som er tilstede mellem dem, og som i Grunden er større, end jeg havde haabet og ventet, der har foranlediget mig til at tage Ordet; thi jeg kunde ikke forstaa den høitærede Minister anderledes, end at, skjøndt han paa det Bestemteste paaviste, hvor ubrugeligt **Ændringsforslaget** var, saa mente han dog, at man kunde stemme for det i Tilfald til det Løfte, som den ærede Ordfører havde givet om at gjøre **Ændringsforslaget** om til 3die Behandling. Det er ganske vist Noget, som jo, desværre, hyppig har fundet Sted her i Thinget, at man har stemt for et **Ændringsforslag**, som var alt Andet end rigtigt, under Løfte om at gjøre det bedre til 3die Behandling; men dette er en Fremgangsmaade, som efter min Opfattelse er aldeles forkert, og som jeg altid har talt imod, og jeg vil da ogsaa ved denne Leilighed opfordre det ærede Thing til at lade Lovens Bestemmelser, som ere rigtige og brugbare, blive staaende, og ikke vedtage et uheldigt Forslag i Forventning om en Omarbejdelse deraf ved 3die Behandling. Det er nu ikke alene af denne Grund, jeg forlangte Ordet, men jeg har desuden et Par Realitetsbemærkninger at gjøre til dette **Ændringsforslag**. For mig har Lovforslaget altid været meget svagt i dets Hovedbestemmelse, som jo er Bestemmelsen om det Tilfyn og den Indflydelse, som Indenrigsministeren kan faae med Hensyn til Sparekasserne, idet Ministeren jo — affet fra det enkelte Tilfælde, hvor han kan drage Bestyrelsen personlig til Ansvar efter § 4 — efter Slutningsbestemmelsen i § 1 ikke har anden Myndighed med Hensyn til Overtrædelser af Loven i Almindelighed end den, at han kan tage Begunstigelserne tilbage. Man kan ikke paa nogen Maade eller under nogen Form komme Bestyrelsen tilliøs ved Straffeansvar eller Deslige. Naar en Bestyrelse er stridig eller uduelig og ikke vil holde sig Loven og Vedtægterne efterrettelig, saa har Ministeren ganske vist den Myndighed, at han kan tage Begunstigelserne tilbage, og saa maa Sparekassen se, om den kan komme ud af det alligevel; men selv denne Myndighed, som jo kun er ringe, bliver aldeles illusorisk efter **Ændringsforslaget** under Nr. 4. Efter dette **Ændringsforslag** vil Lovforslaget komme til at lyde saaledes: „saafremt en Sparekasses Bestyrelse ikke holder sig denne Lov eller Kassens Vedtægt efterrettelig, kan Indenrigsministeren fjerne Bestyrelsen o. s. v.“, det vil sige, naar Bestyrelsen vil lade sig fjerne, men maa jeg bede om at faae paavist, hvorledes det skal gaa til? Naar Bestyrelsen siger: Nei, Ministerens Mening om Loven er en og vor Mening er en anden; det er en Meningsforskjel, nu vil Ministeren fjerne os, men vi sige: Nei, saa

er der intet Middel for Ministeren til at fjerne Bestyrelsen. Der er naturligvis ikke her Tale om kriminelle Forseelser men kun om en Forstaaelse af Loven, hvor Ministeren siger, at, da Bestyrelsen ikke holder sig Loven eller Vedtægten efterrettelig, saa skal den fjernes. Dette er en meget fortræffelig Bestemmelse, naar Bestyrelsen vil lade sig fjerne, men det vil den naturligvis i Reglen ikke, ligesaa lidt som det vil være let at faae en anden Bestyrelse. Men, naar altsaa Bestyrelsen ikke vil lade sig fjerne, saa har Ministeren det andet Middel, nemlig at tage Vedtægten tilbage, men det er jo tilstrækkelig forklaret af den høitærede Minister, at dette er aldeles betydningsløst, fordi vi da først skulle have en Spøisteretsdom, en Proces gennem alle de civile Processformer, saa at det vilde tage flere Aar, inden det Spørgsmaal kunde blive afgjort. Dersom man altsaa vedtager **Ændringsforslaget**, saa er hele Ministerens Myndighed til at overholde Loven overfor en gjenstridig Bestyrelse bortfalden, og jeg vil derfor, idet jeg ingenlunde tvivler paa, at det ærede Udvalg jo kan komme med en smuk Redaktion til 3die Behandling, bestemt fravaade det ærede Thing at stemme for **Ændringsforslaget** under Nr. 4, men derimod tilraade at blive staaende ved § 1's sidste Stykke, saaledes som det nu er.

Ordføreren: Jeg maa dog med Hensyn til, hvad den ærede sidste Læser bemærkede, yttre, at det undrede mig i høi Grad, at han kunde gjøre den Indvendning gjældende imod vort **Ændringsforslag**, at den høitærede Minister ikke skulde have noget Middel til at fjerne en saadan Bestyrelse til Trods for den Bestemmelse, der indeholdes i **Ændringsforslaget**, at Ministeren skal kunne fjerne den. Jeg gad vidst, hvad det ærede Medlem da mener om Lovforslagets Bestemmelser i § 3, hvor det hedder, at Indenrigsministeren skal tage Beslutning om, hvorvidt, og i bekræftende Fald under hvilken Form Kassen skal likvideres. Hvorledes skal Ministeren, vil jeg spørge det ærede Medlem til Gjengjæld, kunne sætte denne Beslutning i Kraft, naar Bestyrelsen ikke vil? Det er af den Slags Ting, som jeg tror, at man meget let kan komme ud over, og som i Virkeligheden ikke vil have nogen Bønskelighed. Men jeg finder iøvrigt i, hvad den ærede Læser bemærkede, kun en Bestyrelse for Udvalgets Forslag. Han bemærkede, at det var i Virkeligheden et overmaade svagt Middel, der var givet Indenrigsministeren ved Loven, idet det eneste Middel han havde mod en saadan Bestyrelse, var Tilbagetagelsen af Stadfæstelsen. Det er netop det, som Udvalget har ment, og hvorfor det har antaget et Supplement for nødvendigt. Men jeg skal ikke inlade mig videre herpaa; Sagen vil jo blive tagen under nærmere Overveielse inden tredie Behandling. — Jeg skal dog endnu tillade mig en